

Súd: Okresný súd Rimavská Sobota
Spisová značka: 12C/137/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212589
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margita Žilková
ECLI: ECLI:SK:OSRS:2014:6912212589.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rimavská Sobota samosudcom JUDr. Margitou Žilkovou v právnej veci žalobcu: Pohotovosť, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO 35807598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4 proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Žaloba sa z a m i e t a .

Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca podal na súd dňa 27. 09. 2012 tri žaloby, ktoré boli vedené pod spisovou značkou 12C/137/2012, 12C/181/2012 a 12C/286/2012. Vo všetkých troch veciach sa domáhal na žalovanom zaplataenia náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žaloby odôvodnil tým, že postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti dlžníkovi T. L., ktorá vec je vedená u exekútora pod č. T. XXXXX/XXXX. Po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal exekučný súd rozhodnúť o žiadosti do 15 dní od jej doručenia, pričom exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Súd však rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až 27. 07. 2011, hoci konanie začalo 19. 12. 2009, teda k rozhodnutiu o žiadosti došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (v žalobách uvedené omeškanie viac ako 21 mesiacov -12C/137/2012 resp. 290 dní - 12C/181/2012 a 12C/286/2012). Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však na žiadosť pozitívne nereagoval.

Uznesením zo dňa 13. 09. 2013 č. 12C/137/2012-29 súd všetky tri veci spojil na spoločné konanie ďalej vedené pod spisovou značkou 12C/137/2012, keďže všetky veci sa týkajú tých istých účastníkov a právne a skutkovo spolu súvisia.

V žalobe 12C/137/2012 ďalej uviedol, že exekučný súd postupoval nesprávne a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredne a so zbytočnými priet'ahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu mu takto vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej, a to 70,- eur na správu pohľadávky prostredníctvom

pracovních výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,- eur na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, spolu 125,- eur. Táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne. Ďalej si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.155- eur počítajúc alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania (počítajúc bezdôvodnú nečinnosť viac ako 646 dní) na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uvedenú sumu uplatňuje ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, m. i. ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

Vo veci pôvodne vedenej pod spisovou značkou 12C/181/2012 ďalej uviedol, že exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t. j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne vo veci rozhodol, čím porušil zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie jeho práva na zaplatenie dluhu a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku rozhodnutej veci. Na jednej strane totiž existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Tento postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. K vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe a nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná. Takto mu vznikla majetková škoda 1.439,85 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu a zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 287,97 eur (t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom), pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Ak by exekučný súd rozhodol v zákonnej lehote, mohol uskutočniť rad iných krokov k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky.

Vo veci pôvodne vedenej pod spisovou značkou 12C/286/2012 ďalej uviedol, že z dôvodu nesprávneho úradného postupu mu postupom súdu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej, a to 70,- eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,- eur na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, spolu 125,- eur. Táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne. Ďalej si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 534,76 eur počítajúc alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uvedenú sumu uplatňuje ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, m. i. ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

Na pojednávanie sa zástupca žalobcu nedostavil, doručenie predvolania mal vykázané, a preto súd pojednával v jeho neprítomnosti. Žalobca síce navrhol zrušenie nariadeného pojednávania a prerušenie konania (tento návrh na prerušenie konania bol zamietnutý osobitným rozhodnutím), uvádzané dôvody však súd nepovažoval za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania, a preto súd pojednával v neprítomnosti žalobcu resp. jeho zástupcu.

Žalovaný sa vo všetkých troch veciach (pred spojením) na výzvu súdu písomne vyjadril a žiadal žaloby ako neopodstatnené v celom rozsahu zamietnuť. Podľa jeho názoru podanie (žaloba) je zmätočné, keď chýbajú základné údaje o exekučnom konaní a tiež nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje právo z titulu nezákonného konania alebo z titulu nesprávneho úradného postupu. Nárok považuje za predčasne uplatnený na súde, lebo podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa poškodený môže domáhať práva na náhradu škody až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, avšak tým, že žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, nebolo predbežné prerokovanie podaných žiadostí. Postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Tiež nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, lebo nezákonnosť rozhodnutia by musela byť konštatovaná príslušným orgánom, ktorý by toto rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmenil alebo zrušil. Aj lehotá 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia, a nie na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti. Žalobca nepreukázal, že by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom orgánom kompetentným preskúmať či došlo k zbytočným prieťahom je ústavný súd. Čo sa týka uplatnenej náhrady škody, namietal, že žalobca nepreukázal jednak vznik a jednak ani výšku škody. Pri uplatnení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na skutočnosť, že nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch, pričom žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne. Žalobca nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., preto je právne neopodstatnená.

Svoju neúčasť na pojednávaní zástupca žalovaného ospravedlnil, a preto súd pojednával v jeho neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením písomných podaní účastníkov aj s prílohami a spisu 2Er/17/2010 Okresného súdu Rimavská Sobota a vec posúdil takto:

Žalobca opiera svoju žalobu o nesprávny úradný postup Okresného súdu Rimavská Sobota vo veci 2Er/17/2010 (nevydanie rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok - nelegálneho postupu vykonaním opätovného posúdenia práv žalobcu) a na tomto základe žiada náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon"), keď žalovaný na jeho žiadosť podľa § 15 ods. 1 zákona o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pozitívne nereagoval.

Podľa § 9 ods. 1 zákona (v znení do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k tvrdenej škode) "štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb."

Podľa § 9 ods. 2 zákona "právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda."

Podľa § 17 ods. 1 zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d/ závažnosť následkov ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Na to, aby bolo možné žalobcovi priznať uplatňovanú náhradu škody a nemajetkovú podľa § 17 zákona, museli by byť splnené kumulatívne tri základné podmienky, a to 1/ existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch), 2/ nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. "účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci."

Podľa § 120 ods. 4 O. s. p. "všetky dôkazy sa musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a O. s. p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy označené a predložené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a O. s. p."

Sporové konanie je ovládané takto ovládané prejednávacou zásadou, keď je na účastníkoch, aby tvrdili a dokazovali rozhodujúce skutočnosti. Dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva stíha toho účastníka, v koho záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná ako pravdivá. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané jeho tvrdenia; dôsledkom jeho neúspechu je účastníkov procesný neúspech.

Zo spisu 2Er/17/2010 Okresného súdu Rimavská Sobota (u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vedeného pod spis. zn. T. XXXXX/XX) súd zistil, že dňa 19. 12. 2009 bola u exekútora spísaná zápisnica o podaní návrhu na vykonanie exekúcie a na jej základe dňa 11. 01. 2010 bola podaná na súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému T. L. pre vymoženie 375,41 eur s prísl. a to na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Súd listom zo dňa 02. 02. 2010 vyžiadal od Stáleho rozhodcovského súdu spisový materiál, ktorý bol doručený 07. 06. 2010. Uznesením zo dňa 03. 09. 2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, lebo dospel k názoru, že rozhodcovský súd nielenže neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ale priznal oprávnenému aj plnenie v rozpore s dobrými mravmi. Na odvolanie žalobcu ako oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 28. 04. 2011 napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu. Dňa 27. 07. 2011 potom okresný súd vydal poverenie pre exekútora.

Podľa § 44 ods. 2 Ex. por. v znení v rozhodnom období, teda v znení od 01. 12. 2006 (ďalej len Ex. por.) "súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie."

V predmetnej exekučnej veci žiadosť o udelenie poverenia na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu bola podaná na súd 11. 01. 2010. Exekučný súd bol povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Preskúmanie všetkých náležitostí, posúdenie exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi Európskej únie vyžaduje istý čas, pričom si k rozhodnutiu potreboval zadovážiť aj spis Stáleho rozhodcovského súdu, čo tiež trvalo istý čas. Súd je známe z iných vecí, že Stály rozhodcovský súd vo viacerých veciach

žiadal o predĺženie lehoty na predloženie spisu z dôvodu množstva spisov a časovej náročnosti ich vyhľadávania.

Podľa názoru súdu 15 dňová lehota uvedená v cit. ust. § 44 ods. 2 Ex. por. je lehotou procesnou. Vyjadruje ideálnu predstavu zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby sa takýto úkon mohol urobiť. Z tohto aspektu má táto lehota poriadkový charakter, keďže Ex. poriadok neustanovuje sankciu za jej nedodržanie. Táto lehota je extrémne krátka na to, aby mohol exekučný súd (hlavne keď exekučným titulom je rozhodnutie rozhodcovského súdu v spotrebiteľskej veci) náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na to, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, vzhľadom na zložitost' veci, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ. Tomuto nasvedčuje aj to, že Ex. por. sa neskôr novelizoval a lehota 15 dní na vydanie poverenia neplatí v prípadoch, keď exekučným titulom je o. i. rozhodnutie rozhodcovských súdov.

Keď exekučným titulom je rozhodcovské rozhodnutie, je nevyhnutné okrem ustanovení Ex. por. (§ 39 ods. 1 a 2 - skúmanie náležitostí návrhu) vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov o rozhodcovskom konaní, teda či rozhodcovský rozsudok obsahuje náležitosti podľa § 39 ods. 1 - 4.

Exekučný súd teda na základe vyššie uvedených ustanovení skúmal procesné podmienky exekučného konania, t. j. prípustnosť konkrétnej exekúcie. Procesné podmienky súdnej exekúcie sú v podstate totožné s podmienkami sporového konania. Ak v čase rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súd nekonštatuje rozpor so zákonom, vydá poverenie na vykonanie exekúcie.

V danom prípade súd uznesením zo dňa 03. 09. 2010 žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 28. 04. 2011 prvostupňové uznesenie zrušil a dňa 27. 07. 2011 súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

Pokiaľ žalobca v žalobách 12C/181/2012 a 12C/286/2012 uvádza, že konanie začalo dňa 19. 12. 2009 a súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až 05. 10. 2010, teda došlo k omeškaniu viac ako 290 dní, súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca podal žaloby tvrdiac, že exekučný súd nevydal rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase bez zbytočných prieťahov, na tomto základe aj uplatňuje náhradu škody. Nie je preto možné súdu pričítať čas od podania návrhu exekútorovi (čo bolo 19. 12. 2009) do podania žiadosti exekútora súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na súd, čo bolo 11. 01. 2010 (exekútor má podľa § 44 ods. 1 Ex. por. predložiť návrh s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia na súd do 15 dní, čo súd nemohol ovplyvniť a žalobca ani netvrdí, že by zo strany exekútora došlo k nejakému porušeniu povinnosti a tiež nezodpovedá skutočnosti tvrdenie žalobcu, že by o žiadosti bolo rozhodnuté až 05. 10. 2010, keď okresný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti uznesením zo dňa 03. 09. 2010. Nejde teda v žiadnom prípade o taký časový úsek tvrdených prieťahov exekučného súdu, ako to tvrdí žalobca, teda tvrdenia v žalobách nezodpovedajú skutočnosti.

K tvrdeniu žalobcu, že súd nelegálne postupoval, keď skúmal predložený exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok, súd tu poukazuje napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012, podľa ktorého " skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom". Obdobne podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 135/2012 "iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý." Z odôvodnenia vyplýva, že "keďže exekučný súd zistil už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Ex. por., že exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku predloženého oprávneným je v rozpore so zákonom, dospel k správne mu záveru, že nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie."

Preto súd dospel k záveru, že postupoval správne, keď skúmal predložený rozhodcovský rozsudok podľa § 44 ods. 2 Ex. por.

Súd vo veci rozhodoval aj s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorá je ustálená v tom, že je potrebné skúmať, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa troch základných kritérií - zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu. Nedodržanie lehôt automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (I. ÚS 70/02).

Tiež z odôvodnenia uznesenia zn. II.ÚS 245/2013-17, ktorým Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv, vyplýva, že žalobca pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach). Tento fakt je nevyhnutné vziať do úvahy a to smerom ku kritériám posudzovania prietahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní sťažovateľa (žalobcu) ipso facto zvyšuje faktickú zložitost' vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sťažovateľa. V takýchto prípadoch je možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Ústavný súd konštatoval, že povinnosť okresného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi sťažovateľa sa tak nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prietahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. Poukázal aj na obdobný názor v rozhodnutí sp. zn. II ÚS 64/97.

Žalobca si uplatnil v žalobe 12C/137/2012 (obdobne ako v stovkách obdobných vecí) paušálne náhradu 125,- eur (70,- eur na správu pohľadávky, 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,- eur na administratívu), ale ničím nepreukázal, že skutočne mu k takejto škode a práve v tejto konkrétnej veci, teda v súvislosti s exekučným konaním 3Er/509/2009 došlo, teda neuniesol v tomto smere dôkazné bremeno. Obdobne je tak aj v žalobe 12C/286/2012, kde si uplatnil takú istú paušálnu náhradu 125,- eur (70,- eur na správu pohľadávky, 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,- eur na administratívu). Na výzvu súdu zo dňa 13. 09. 2013, či skutočne uplatňuje paušálnu náhradu 125,- eur dvakrát, a ak áno, na základe čoho, žalobca vôbec nereagoval.

Súd ďalej poznamenáva, že žalobca, ktorý ako právnická osoba uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, by musel v konaní preukázať, aké závažné následky vznikli v jeho pracovnej (podnikateľskej) oblasti a to v bezprostrednej (nie iba tvrdenej) príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti orgánom verejnej moci, žalobca však existenciu takýchto závažných následkov tiež nepreukázal.

Keď žalobca nepreukázal, že by v exekučnej veci, na základe ktorej žalobu podal, boli splnené zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu podľa zákona, keď nepreukázal kumulatívne splnenie základných podmienok, a to nesprávny úradný postup, existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, súd žalobu podľa § 17 ods. 1-3 zákona ako neodôvodnenú zamietol, keďže pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy by museli byť splnené (kumulatívne) všetky tri vyššie uvádzané zákonné podmienky.

K obrane žalovaného súd poznamenáva, že zo žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnej veci, ktorá bola dostatočným spôsobom identifikovaná. Keď žaloba bola zamietnutá ako neodôvodnená, nie je dôvod ani na zisťovanie, či bola podaná žiadosť žalobcu podľa § 15 ods. 1 zákona riadne predbežne prerokovaná.

Žalovaný si pri podaní vyjadrenia uplatnil právo na náhradu trov konania (bez ich vyčíslenia), náhrada trov mu pri vyhlásení rozsudku podľa § 142 ods. 1 O. s. p. bola priznaná, avšak žalovaný si tieto trovy nevyčísľil podľa § 151 ods. 1 O. s. p. do 3 pracovných dní po vyhlásení rozsudku, a preto mu súd náhradu trov konania podľa § 151 ods. 2 O. s. p. nepriznal, keďže zo spisu nevyplýva, že by žalovanému trovy vznikli.

Keď žalobca nepreukázal, že by v exekučnej veci, na základe ktorej žalobu podal, boli splnené zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu podľa zákona, keď nepreukázal kumulatívne splnenie základných podmienok, a to nesprávny úradný postup, existenciu škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, súd žalobu podľa § 17 ods. 1-3 zákona ako neodôvodnenú zamietol, keďže pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy by museli byť splnené (kumulatívne) všetky tri vyššie uvádzané zákonné podmienky.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní je potrebné popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.